

NEKED KÖLTÖTT KÖLTEMÉNY

Neked költöttem e költeményt, te névtelen. Aki a monoton, ki tudja meddig tartó várakozástól ingerülten és betegesen még mindig évszokról-évszakra csatangolsz. Naplót nem írsz. Már hozzád hasonlók sincsenek. Magadra maradtál. S a jövődő

nosztalgiája vár. Csodamód túléled a menekült táborokat, a gyönyörűséges szecessziós építészeti díszítőelemek búcsút intenek feléd. A cinege szárnyán átsuhanó fegyvercsillogást talán még észreveszed. S magányos, de hosszan tartó, elégiába

dermedt füttyödet. Semmit se tehetsz. így van ez rendjén. Majd eljő a bennünk játszi könnyedséggel susogó reménytelenség. Ez itt a lényeg. Megihatsz még hat üveggel, emlékezeted idegen tükrében nem elevenítheted fel saját képedet. Mindörökre fura maradsz s magad. Biztosan.

LEADOTT SZAVAZAT

4

Az a kristályhavas reggel, mit a fővárosban talán szégyellnének, a madarak konferenciája, az álmok hatalmas parlamentje, a spriccelő fény s a víz, mely az öregedés félelmét nem ismeri, s az a nő, ki egymagában áll, azon a téli hajnalon, oly ábrázattal, mely az ablak jégvirágaiban is felismerhető, pillanatok alatt felolvasztja, átsuhan az ablakon, szerfelett komoly s csodásan idegen, árnyéka odakinn ismét meglebben, akár a gyufa nyoma, mely a föld vonzását elutasítja. A fagy s szorongás határtalan terében ő volt az egyetlen, akire egyből szavazatom adtam volna, hisz megvolt benne az elegendő bátorság, hogy megszegte a hallgatás csendjét, az elnyomott fantáziát s a tiltott giccset, nyugodtan megszólalt, anélkül hogy bármelyik párt leszavazhatta volna: nézd, a közös folyam sekélyes részén, mely végtére is a Fekete-tengerbe ömlik, a nyálkás halak egy hibátlan ívben még mindig kisiklanak a kézből s velük együtt minden, mi folyik, esik és értelmetlenül szalad, mint a gyermekkorban, nézd, mégsem vagyunk falak, hanem spaletták, amit a távoli isten a megismerésre kitárt.

A VÉN GYÁR

Linhartova ulica, Ljubljana

5

Ki olvas zavaros vizekbe írt sorokat,
arcomat pancsolva mosakszom s nem is
nagyon izgat, hogy már nem áll a gyár,
lábjegyzetek, kék munkás kötények,

védtelen ártatlanság. Csomagoljatok magatoknak
eledelt, a bérszobában sietve melegítsetek,
fél óra torna a folyosón majd közös illemhelység,
az itthoni titkok leplezésére nincs esély.

Ki olvas zavaros vizekbe írt sorokat,
kémény feletti füstbe írtakat, a portásokkal
s a szerelőkkel mosakszom, apám társaival, az
udvari pocsolóházból merítetek, a fal innenső oldalán,

hosszú biciklizések, alig pár autó a láthatáron,
bogánccs és csalán, karom és középső ujjam éget,
nem meglelt, mélabús emberek vállán ücsörgő
angyal, hanem hazug banda a nevünk.

(Fordította: Lukács Zsolt)

